

Nagyböjt 2. Vasárnapja A

Vonulj ki földedről, rokonságod köréből és atyád házából arra a földre, amelyet majd mutatok neked. (Ter 12,1)

Olvasmány

Teremtés 12,1-4a

Az Úr így szólt Ábrahámhoz: "Vonulj ki földedről, rokonságod köréből és atyád házából arra a földre, amelyet majd mutatok neked. Nagy néppé teszek. Megáldalak és nagygyá teszem nevedet, s te magad is áldás leszel. Megáldom azokat, akik áldanak téged, de akik átkoznak téged, azokat én is megátkozom. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége."

Ábrahám tehát elköltözött, ahogy az Úr megparancsolta neki.

Szentlecke

2 Timóteushoz 1,8b-10

Kedves Fiam! Vállald velem együtt a szenvedéseket az evangéliumért, Isten erejére támaszkodva, aki megváltott minket, és szent hívással hívott, nem tetteink miatt, hanem saját elhatározása és kegyelme alapján, amely megnyilvánult most Megváltónknak, Jézus Krisztusnak megjelenésével. Ő legyőzte a halált, és felragyogtatta előttünk az életet és a halhatatlanságot.

Evangélium

Máté 17,1-9

Abban az időben: Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és (ennek) testvérét Jánost, s külön velük fölment egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük: az arca ragyogni kezdett, mint a nap, a ruhája pedig vakító fehér lett, mint a fény. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés: Jézussal beszélgettek. Ekkor Péter így szólt Jézushoz: "Uram, jó nekünk itt lennünk! Ha akarod, készítsek itt három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!" Még beszélt,

amikor íme, fényes felhő borította be őket, és a felhőből egy hang hallatszott: "Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!"

Ennek hallatára a tanítványok földre borultak és nagyon megrémültek. De Jézus odament hozzájuk, megérintette őket, és ezt mondta: "Keljetek fel, és ne féljete!" Amikor szemüket fölemelték, nem láttak mást, csak Jézust egymagát.

A hegyről lejövet Jézus a lelükre kötötte: "Senkinek se szóljatok a látomásról, míg az Emberfia a holtak közül fel nem támad!"

Elmélkedés

Húsvétra készülődésünk idejének második lépcsőjén a hegyen, a megdicsőült Jézussal találkozunk. Itt sem annyira a tényről van szó, mint inkább egy képről, amelyet hit szemével kell szemlélnünk. Egy röpké pillantást vethetünk erre az isteni világra, amely annyira közeli és mégis távol van.

Alig egy hete Jézus előre megmondta tanítványainak, hogy szenvedni fog, és azt is, hogy ők milyen szerepet fognak ebben játszani. Most hagyja, hogy részesüljenek megdicsőülésében. Úgy tűnik, mintha az lenne a szándéka, hogy megerősítse ennek a három tanítványnak a hitét, akik legközvetlenebb tanúi lesznek vérrel verítékezésének az Olajfák hegyén. Itt a hegyen először látják Jézust olyannak, amilyenné válni készül. Rövid időre a húsvét világossága fénylik fel emberi arcán, amelyet most a halál árnyéka fenyeget. De ez a fényesség túl szép ahhoz, hogy maradandó lehessen, még ha Péter szeretné is megragadni. Most még csak előre vetítődik a jövő dicsősége, még csak a remény tárgya. A megdicsőült Jézus mellett Mózes és Illés áll: az Ószövetség e két nagy alakjának jelenléte azt fejezi ki, hogy az utolsó nagy, régóta várt próféta eljött és benne érkezett a végső idő. Az Atyaisten is jelen van a fénylő felhőben és hangja feltárja a Názáreti Jézus titkát, mint a keresztségkor is: "Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik; őt hallgassátok!" Hallgatni – azt jelenti, hogy komolyan vesszük a tanítását, akkor is, ha kihoz a sodrunkból: a szenvedés és dicsőség, a gyengeség és hatalom, a halál és feltámadás szoros összefonódását elismerni és elfogadni.

A tanítványok, miután a dicsőség rövid felvillanása, ez a rövid tapasztalat megerősítette hitüket, újra visszatérnek a síkságra, hogy folytassák a szolgálat útját Jézus példája szerint. Hamarosan a keresztség sötétsége újra elfedi a megdicsőült arc ragyogását: a kereszten már nem látszik belőle semmi és látszólag nincs is miben remélni. De a fény nem csalódás volt, a dicsőség nem álom. A halálból új élet fakad – Jézusnak, és Őt követve nekünk is.